

ကျော်မင်းနိုင်

ပုံပြင်ထဲမှာ
လိပ်ကနိုင့်တယ်

ပန်းချီဆရာ ဦးအောင်စိန်စိန်

အခန်း (၁)

သေနတ်သံ။

တောင်ကြောပေါ်မှ သေနတ်သံ။

စူးရှသည် ။ မြည်ဟိန်းသည် ။ ချောက်ခြားဘွယ်ကောင်းသည် ။ ထိတ်လန့်ဘွယ်ရှိသည် ။

နောက်တစ်ချက်ဆင့်၍ ကြားရပြန်သည် ။

စောစောကထက် စူးရှသည် ။ မြည်ဟိန်းသည် ။

အခြေအနေကို တွက်ဆရလျှင် တစထက်တစ သေနတ်သမားသည် မိမိတို့ နှင့် နီး လာပြီဟု နားလည်ရ မည်။

သူ....

ဝဏ္ဏထွန်း။

လက်ခုပ်ထဲမှာ ပါလာသော စမ်းရေဖြင့် မျက်နှာကို ဖျန်းလိုက်သည်

။

ပြီးတော့ စမ်းချောင်းရေထဲမှာ နူးထောက် ထိုင်ချနေရာမှ ရုတ်ခြည်း မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည် ။

စမ်းချောင်းသည် တောင်စဉ်တောင်တန်းများကို ကွေ့ဝိုက်ရစ်ခွေ စီး

ဆင်းသည် ။

စမ်းချောင်း၏ ဝဲယာပတ်လည်မှာ မြင့်မားမတ်စောက်သော တောင်
စဉ်တောင်တန်းကြီးတွေ ရှိ နေ သည် ။

သေနတ်သံ...

သည် သေနတ်သံသည် မည်သည့် တောင်စဉ် တောင်တန်းပေါ်က
ထွက်ပေါ်လာသနည်း။

သူလေ့လာသည် ။ သုံးသပ်သည် ။

မျက်စိကိုဖွင့် နားကိုစွင့်သည် ။

စိမ်းမြညိုမှောင် ထူထပ် သိပ်သည်းသော တောင်ယံသစ်တောကြီး
တွေက သူ့အကြည့်ကို အန်တုသည် ။ ဦးစောက်ရွှန်းထိုး ဒေါထန်ပြင်းပြ
သော ရေတံခွန်တွေက သူ့နားစွင့်မှုကိုဘက်ပြိုင်သည် ။

သို့သော် သူသည် အလေ့အကျင့်သမား။

သည် တော၊ သည် တောင်၊ သည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကျွမ်းဝင်သူ။

အရှေ့၊ အနောက်၊ တောင်၊ မြောက်၊ ဝဲ ယာတွေပြား၍ သူမကြည့်၊ မျ
က်နှာတူရူရှေ့တည့်တည့်မှ တောင်ကြောကိုသာ မမှိတ်မသုန်ကြည့်ပြီး
နားကို လေမှာ စွင့်ထားလိုက်သည် ။

အာရုံကိုထိန်းသိမ်းခြင်းဖြင့် တည်ငြိမ်မှုကို သူရယူသည် ။

သေနတ်သံ...

တတိယအကြိမ်မြောက် ထပ်မံကြားလိုက်ရသော သေနတ်သံ။

သူ သိလိုက်ပြီ။

သူ့အနောက်ဖက် တောင်ကြောဆီသို့ ရုတ်ခြည်း လှည့်လိုက်သည်။ ။

ကျောပေါ်မှာ လွယ်လျက်သား ပါလာသော အက်စ်အိုင်ဂျီ ၅၁၀ ဒသ
မ ၄ အော့တိုမက်တစ် ရိုင်ဖယ်ကို ဖြုတ်ယူ၍ ရင်မှာ မှေးကပ်လိုက်သည်
။

သူ့ခြေလှမ်းတွေက ကျားရဲတစ်ကောင်နှယ် သွက်လက်မြန်ဆန်လွန်း
သည်။ ။

စမ်းချောင်းတွင်းမှ ကမ်းပါးပေါ်၊ ကမ်းပါးပေါ်မှ တောစပ်၊ တောစပ်
မှ တောင်တန်းပေါ်။

သူ...

ဝဏ္ဏထွန်း။

အန္တရာယ်ကိုမမှုသည့် ကောင်လေး။

လာပြီ။

အခန်း (၂)

မတရားမှု...

ထိုမတရားမှုသည် သေနတ်ကိုင်သူ၏ လက်မှာ ရှိသည်။

ရှေ့မှာ လက်နက်မဲ့ လူသားတစ်ယောက်။

သစ်ပင်များကို အကာအကွယ်ယူလျက် ရှောင်တိမ်းသည်။ နောက်မှ လူသားသည် သေနတ်ကို ကိုင်ဆွဲ လျက် ထက်ကြပ်လိုက်သည်။

သူ့လက်ထဲမှ သေနတ်မှာ နှစ်လုံးပူး သေနတ်ဖြစ်၍ သာတော်တော့ သည်။ ကျည်အိမ်မှာ ကျည်ဆံကုန် လျှင် ထပ်ထည့်ရသည်။

သူ ကျည်ဆံအိမ်ထဲ ကျည်ဆံ ထပ်ထည့်ချိန်မှာ ရှေ့ကလူ အားသွန်ပြေးသည်။

ကျည်ဆံ ထပ်ထည့်ပြီးချိန်မှာ သေနတ်သမားသည် အားသွန်၍ လိုက်သည်။

ရှေ့ကလူ အကြောက်တရားဖြင့် တအားပြေးသည်။ သေနတ်သမား သည် ဒေါသကြီးသူ ဖြစ်၏။ ပစ်မှတ် ကို အပိုင်ယူ၍ ပစ်ခြင်းထက် ဒေါသကို ရှေ့ထား၍ ပစ်သည်။

သူ ပစ်လိုက်သော ကျည်ဆံများ သည် ရှေ့မှ ပြေးနေသူအနီးမှ တစ်ထောင့်ပြီးတစ်တောင့် ဖြတ်ပြေး သည်။ တစ်ခါတရံမှာ ရှေ့ကလူအကာ

အကွယ်ပြုရာ သစ်ပင်၏ ပင်စည်မှာ ကျည်ဆံတွေ မြုပ်ဝင်တတ်သည်။ ။

ထိုအခါမှာ သစ်ခေါက်တွေ ဖွာ၍ ဖွာ၍ ထွက်လာတတ်သည်။ ။

ရုပ်ရှင်ထဲမှာ ဆိုလျှင် ကြည့်ကောင်းလိုက်မည်ဖြစ်ခြင်း။

ခုတော့ ရုပ်ရှင်ထဲမှာ မဟုတ်။

အပြင်မှာ ။ တကယ့်အဖြစ်အပျက်။

တရားခြင်းနှင့် မတရားခြင်း။

လက်နက်ရှိသူနှင့် လက်နက်မဲ့သူ။

ကိုယ်နှင့် ဘာမျှမဆိုင်ဟု သဘောထားကာ ထွက်သွားမည်ဆိုလျှင် ဖြစ်၏။ သို့သော် ဝဏ္ဏထွန်းစိတ်က တစ်မျိုး မတရားမှုကိုမကြိုက်။ ကြီး နိုင်ငံငယ်ညှဉ်းအသွင်ကို မနှစ်မြို့။

ဝဏ္ဏထွန်း ကွယ်၍ ရပ်နေရာ ကျောက်ချွန်းဘေးသို့ ထွက်လိုက်သည် ။

ကိုက်တစ်ရာခန့် အကွာအဝေးမှာ ရှိနေသော နှစ်လုံးပူးသေနတ်သ မားရှိရာသို့ သေနတ်ပြောင်းဝကို ချိန်ရွယ်ပြီး လှမ်းအော်သည်။ ။

"ဟေ့လူ...ခင်ဗျားသေနတ်ကို ချထားလိုက်စမ်း"

သူ့အသံသည် တောင်ယံကို ပဲ့တင်ထပ်၍ ဟိန်းသွားသည်။ ။

သေနတ်သမားခြေလှမ်းတုန့်သွားသည်။ ။

သူ့ဘက်သို့ ရုတ်ခြည်း လှည့်လိုက်သည်။ ။

သူ့ကို လှမ်းပစ်ရန် ကြံစည်လိုက်သည်။ ။ ပြောင်းဝကို သူ့ဘက်ရုတ် ကနဲ ထိုးချိန်သည်။ ။

"ဒိုင်း..."

ဝဏ္ဏထွန်းထံမှ ကျည်တစ်ထောင့် ချက်ချင်းထွက်သွားသည် ။ ထိုသူ၏ တောဆောင်းဦးထုပ် အနားသား တစ်ခြမ်း ပြတ်ထွက်သွားသည် ။

ဝဏ္ဏထွန်းပြီးသည် ။

"မမိုက်ချင်စမ်းပါနဲ့ လား...မိတ်ဆွေ၊ ခင်ဗျားသေနတ်က ကျည်ဆံထပ်ထပ်ထည့်နေရတာနော်၊ ကျုပ် သေနတ်က တစ်ခါထည့်ရင် ကျည်တစ်ကပ် အတောင့်သုံးဆယ်၊ အတွဲလိုက်ဆော်ထည့်လိုက်လို့ အသက်ဘယ် က ထွက်ရမှန်းမသိဘဲ ဖြစ်သွားမယ်"

ဝဏ္ဏထွန်း၏ စကားလုံးတွေ ထိရောက်သည် ။

နှစ်လုံးပူးပိုင်ရှင်သည် သေနတ်ပြောင်းဝကို မြေပြင်ပေါ်စိုက်ချလိုက်သည် ။

ဝဏ္ဏထွန်း ရှေ့တိုးသွားသည် ။

ထိုအချိန်မှာ ရှေ့မှ ပြေးနေသူသည် ဆက်လက် ပြေးရန်ကြိုးစားသည် ။ သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင်မှ အခြား သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်သို့ ကူးပြောင်းသည် ။

မျက်စိလျင်သော ဝဏ္ဏထွန်းက ဒါကို မြင်လိုက်သည် ။

"ရှေ့က မာရသွန်သမား၊ ဆက်ပြီးမပြေးနဲ့ နော်...ဆက်ပြေးရင် ဒီလူ့ကို ဆက်လိုက်ခိုင်းလိုက်ရုံဘဲ"

အပြေးသမားငြိမ်သွားသည် ။

ဝဏ္ဏထွန်း သေနတ်သမား အနီးသို့ရောက်လာသည် ။

အပြေးသမား၏ လှုပ်ရှားမှုကိုလည်း မမြင်ရတော့။

"ကဲ....ခင်ဗျားသေနတ်ချလိုက်တော့"

သေနတ်သမား လက်ထဲမှ သေနတ်ကို မြေပြင်ပေါ် ပစ်ချလိုက်သည်

။

"ဟိုဘက်လှည့်..."

သေနတ်သမား ဝဏ္ဏထွန်းကို ကျောခိုင်းလိုက်ရသည် ။

ဝဏ္ဏထွန်း သေနတ်သမား ပစ်ချထားသော နှစ်လုံးပြူးကို ကောက်
ယူရန် ရှေ့ကုန်းပြီး လက်လှမ်းလိုက် သည် ။

လှမ်းလိုက်သော လက်သည် ခရီးတစ်ဝက်မှာ
ရုတ်ခြည်းရပ်တန့်သွားသည် ။

ခန္ဓာကိုယ်ကို ပြန်မတ်လိုက်စဉ် နောက်ကျောကိုထောက်လာသော
သေနတ်ပြောင်းဝကို သတိထားလိုက် မိသည် ။

ဝဏ္ဏထွန်း။

အန္တရာယ်ကိုမမှုသည့် ကောင်လေး။

နောက်ကျသွားပြီ။

အခန်း (၃)

ခံစားရပြီ။

နောက်ကျခြင်းဒဏ်ကို ရေရေလည်လည် ခံစားလိုက်ရပြီ။

ပထမဆုံး ရှေ့မှ ပြေးနေသော မာရသွန်သမား ထွက်လာသည် ။

သူ့မျက်နှာက ပြုံးလို့ ။

ဒုတိယ နောက်မှ လိုက်သော၊ နှစ်လုံးပူးပိုင်ရှင် သူ့ဘက်လှည့်လာသည် ။

သူ့မျက်နှာကလည်း ပြုံးလို့ ပါဘဲ။

အပြေးသမားသည် ကျေးဇူးတရားကို မေ့ထားလိုက်သည် ။

"ဘယ့်နှယ်လဲ သူရဲကောင်းကြီး။ လောကကြီး တစ်ခုလုံးကို ကယ်တင်ရှင်ကြီးလုပ်ဖို့ စိတ်ကူးတုန်း ပဲလား"

"ထွီး..."

ဝဏ္ဏထွန်းတံတွေးဖြင့် တုန့်ပြန်လိုက်သည် ။

တန်ရာတန်ရာ တုန့်ပြန်ခြင်းပင်။

နောက်က သေနတ်သမားသည် ကျောပြင်ကို ပြောင်းဖြင့် ပို၍ ဖိထားလိုက်သည် ။

"ဟေ့ကောင်...မင်းအချိုးပြင်၊ ငါကမိုက်ရိုင်းတာကို သိပ်ပြီးကြိုက်တတ်တာ မဟုတ်ဘူး "

နှစ်လုံးပူး သေနတ် ပိုင်ရှင်က သူ့လက်ထဲက သေနတ်ကို ဆွဲလှသည်။

"ကျည်တစ်ကပ် အတောင့်သုံးဆယ်တောင် ထည့်ပြီး ပစ်လို့ ရတဲ့ သေနတ် ဟုတ်လား။ ဒါဆို ငါက သိပ်ကြိုက်ပေါ့၊ ပေးစမ်း"

မတတ်နိုင်။

ဝဏ္ဏထွန်းအလျှော့ပေးလိုက်ရသည် ။

သူ၏ အက်စ်အိုင်ဂျီ အော့တိုမက်တစ်ရိုင်ဖယ်၊ ထိုသူ့လက်ထဲရောက်သွားသည် ။

ထိုသူက ဆက်လက်၍ စီမံခန့်ခွဲသည် ။

"ဟေ့....ထိုက်အောင်။ မင်းကတော့ ငါ့နှစ်လုံးပူးကို အပိုင်ယူလိုက်ကွာ"

အပြေးသမား၏ အမည်ကို ထိုက်အောင်အဖြစ် သူမှတ်ထားလိုက်သည် ။

အပြေးသမားက မြေကြီးပေါ်မှ နှစ်လုံးပူးကို ကောက်ယူလိုက်၏။

ဖြစ်ရပ်တွေက အပြောင်းအလဲ မြန်လှသည် ။

စောစောက တောကြီးအတွင်းမှာ သေနတ်သမားတစ်ယောက် အနိုင်အကျင့် ခံလိုက်ရသူ တစ်ယောက်။

ခုတော့ သေနတ်သမား သုံးယောက်။

အနိုင်အကျင့်ခံရသူတစ်ယောက်။

သေနတ်သမား သုံးယောက်သည် သေနတ်အရှိန်ဖြင့်မောက်မာကြလေပြီ။

"ကဲ....ရှေ့ကကြွ။ ထိုက်အောင် မင်းရှေ့ကလျှောက်မယ်။ မင်း...သူသွားတဲ့ နောက်ကိုလိုက်"

"ခင်ဗျားတို့ ကကော....ဘယ်သွားသေကြမလဲ"

သူ ခပ်တင်းတင်း ပြန်ရီသည် ။

"ငါတို့ ဘယ်မှ သွားမသေပါဘူး စိတ်ချပါ။ မင်းသေဘို့အဆင်သင့်စောင့်ရင်း မင်းနောက်က လိုက်လာ မှာ ပါ"

တစ်ယောက်က ပြန်ပြောသည် ။ တစ်ယောက်အမိန့်ပေးသည် ။

"ကဲ..သွား"

"နေပါဦးဗျ။ ခင်ဗျားတို့ ဘယ်သူတွေလဲ"

"ဆန္ဒမစောနဲ့ လေ...သိချိန်တန် သိရမှာ ပေါ့"

"ခုသိချင်တယ်"

"မင်းဆန္ဒကို လိုက်လျှော့ဘို့ ဒို့သေနတ်ကိုင်ထားတာ မဟုတ်ဘူး "

"ဒါပေမဲ့ ကျုပ်သိချင်တယ်"

"ပြောပါပကော။ မင်းသိပ်ခက်တဲ့ ကောင်။ ဒို့ဆန္ဒအတိုင်းလုပ်ဖို့ သေနတ်ကိုင်ထားတာလို့ "

"ဒါကတော့ ခင်ဗျားတို့ လူမှ မဆန်ဘဲ"

"ဟေ့ကောင်...မင်း ပါးစပ်ပိတ်ထားတော့"

အနာပေါ်တုတ်ကျသွားသည် ။ ဝဏ္ဏထွန်း နောက်မှ နေ၍ တစ်ချက်

အကန်ခံလိုက်ရသည်။ ။

"ဒီတစ်ခါ စကားကျောရှည်ရင် အသေဘဲ၊ သွားစမ်း"

ဝဏ္ဏထွန်း....ခြေထောက်တွေ လှုပ်ရှားလိုက်ရသည်။ ။

တစ်ယောက်သော သေနတ်သမားက နောက်မှ သွားသည်။ ။

တစ်ယောက်သော လက်နက်မဲ့သူက ရှေ့မှ လိုက်သည်။ ။

နှစ်ယောက်သော သေနတ်သမားတို့ က သေနတ်ဖြင့် ချိန်၍ နောက်မှ လိုက်သည်။ ။

လောကဖြစ်စဉ်သည် အပြောင်းအလဲ မြန်လှသည်။ ။

စောစောက မုဆိုးအသွင် ကျားဘုရင်အလား။

ခုတော့ သားကောင်အသွင် သားသမင်အလား။

အခန်း (၄)

သူတို့သည် တောကျွမ်းသူများ ဖြစ်၏။

လမ်းကို ခက်ခက်ခဲခဲ ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းခြင်းမပြုဘဲ တောကြီးမျက်
မဲအတွင်းမှာ ပင် သွားနိုင်၏။

အများအားဖြင့် သူတို့ အသုံးပြုသောလမ်းမှာ လျှို့ဝှက်များ နှင့် စွတ်ကြော
င်းများ ဖြစ်နေတတ်သည် ။

တောနက်၍ တောင်ထူသော ဒေသမှာ လျှို့ဝှက်နှင့် စမ်းချောင်းများ သည်
သဘာဝလမ်းကြောင်းများ ဖြစ်သည် ။

တိရစ္ဆာန်ကြီးများ ဖြစ်ကြသည့် ဆင်နှင့် ကျားပြောင်၊ စိုင်းတို့ သွား
လေ့ သွားထရှိ၍ လမ်းဖြစ်နေသော စွတ် ကြောင်းကြီးများ သည် လည်း
သဘာဝလမ်းများ ပင် ဖြစ်၏။

ထိုလမ်းများကို တော်ရုံတန်ရုံ လူတို့ မသိနိုင်။ တောကျွမ်းသူများမှ
သိနိုင်သည် ။ တောကျွမ်း သူများမှ ကျင်လည်စွာသွားလာနိုင်သည် ။

ဝဏ္ဏထွန်းကို သူတို့ ခေါ်ဆောင်လာပုံကလည်း မုဆိုးက သားကောင်
ကို ဖမ်းဆီးလာသည် နှင့် မခြား။

အဝေးဆီမှ ဆင်အော်သံများကို ကြားနေရသည် ။

ဝဏ္ဏထွန်းတို့ သစ်လုပ်ငန်းအဖွဲ့မှ ဆင်များ ၏ အသံဖြစ်ပေမည်။

ရောက်ချိန်တန်၍ မရောက်လာနိုင်သဖြင့် ဆင်ဦးစီးများက ဆင်များ
ဖြင့် သူ့ကိုလိုက်ရှာနေကြခြင်း ဖြစ်ပေမည်။ စောစောက ပရိယာယ်သေ
နတ်သံများကို သူတို့ လည်း ကြားကြပေလိမ့်မည်။

ဝဏ္ဏထွန်း အားတက်လာသည် ။

သူကလည်း ပရိယာယ်ပြန်သုံးသည် ။

ခြေလှမ်းကို အနေးဆုံးထား၍ လျှောက်သည် ။

သူ့ကို ရှာဖွေသူများက သူတို့ ကို မကြာခင် တွေ့လိမ့်မည်ဟု မျှော်လ
င့်သည် ။

"ဟေ့ကောင်....မြန်မြန်လျှောက်"

ကျောကုန်းကို သေနတ်ပြောင်းဝဖြင့် ခပ်ပြင်းပြင်းထိုးသည် ။ ငေါက်
ငမ်းမှုကလည်း ပါသေးသည် ။

"လျှောက်နေတာဘဲဗျာ"

"ဆင်ခြေမများ နဲ့ ။ မင်းအကြောင်းကို ဒို့သိတယ်"

"ဘာသိတာလဲ"

"မြန်မြန်လျှောက်ဆို လျှောက်ကွာ။ စကားထပ်မရှည်နဲ့ "

ဝဏ္ဏထွန်းက စကားကြောရှည်ရန် ကြိုးစားသည် ။ စကားထဲမှာ သူ
တို့ နှစ်မြောသွားစဉ် ခြေလှမ်းကို နှေး နှေးလျှောက်မြ လျှောက်ရန် ရည်
ရွယ်သည် ။

သို့သော်...သူတို့ က နပ်သည် ။

ဝဏ္ဏထွန်းအချိုးကို သိသည် ။ ထိုသို့အဖြစ်မခံ။

ယင်းကြောင့် ဝဏ္ဏထွန်း သူတို့ အမိန့်ကို နာခံရတော့သည်။ သူတို့ စိတ်ကျေနပ်အောင် လျှောက်ရသည်။ ဒါတောင်မှ သိပ်အမြန်ကြီး မဟုတ်။

"တောက်..."

နောက်မှ တောက်ခေါက်သံ ကြားရသည်။

ဝဏ္ဏထွန်းအပေါ် သိပ်ပြီး ကျေနပ်ပုံမရကြ။

"ဘာလို့ တောက်ခေါက်တာလဲ"

ဝဏ္ဏထွန်း ပါးစပ်မှ မေးသလို ခြေလှမ်းအရှိန်ကို လျှော့ချလိုက်ပြန်သည်။

နောက်မှ သေနတ်သမားက စိတ်မရှည်။

"ဟေ့ကောင်...နွေးပြန်ပြီလား"

ဝဏ္ဏထွန်းက အချိန်ဆွဲချင်သည်။ ဆင်ဖြင့် လိုက်ရှာသူများ သူ့ကို တွေ့သွားစေချင်သည်။

သေနတ်သမား၏ သေနတ်ပြောင်းဝသည် ကျောမှာ ပို၍ ဖိကပ်လာသည်။

မတတ်နိုင်ပါ။ စွန့်ရပေတော့မည်။

ဝဏ္ဏထွန်းအဘို့ သည် အတိုင်းငြိမ်နေ၍ မဖြစ်တော့။ အချိန်ကြွကြွအောင် လုပ်ရမည်။ ခရီးမတွင် အောင် လုပ်ရမည်။

ဝဏ္ဏထွန်း ရှေ့မှ လျှောက်နေရာမှ ၊ နောက်က သေနတ်သမားကို တိုက်ခိုက်ရန် ကြံစည်လိုက်သည်။

ကိုယ်ကို ရုတ်ကနဲ ညွတ်ချလိုက်သည်။ လျှပ်တပြက် ထိုင်လျက် အ

နေအထားကြောင့် ကျောမှာ ထောက် ထားသော သေနတ်ပြောင်းဝ လေ
ထဲမှာ လွတ်ကာ ကျန်ရစ်သည်။ ။

ထိုင်လျက်အနေအထားမှ ညာခြေနောက်ပစ်ထုတ်၍ သေနတ်သမား
၏ ခူးဆစ်ကိုပိုင်းကန်လိုက်သည်။ ။ တဆက်ထဲ လေမှာ ဝဲနေသော သေန
တ်ပြောင်းကို လက်နှစ်ဘက်အပေါ် မြှောက်တင်၍ ဆွဲသည်။ ။

သေနတ်သမားနောက်ဘက် လွန်အသွားမှာ ဝဏ္ဏထွန်းလက်ထဲမှာ
သေနတ်ပါလာသည်။ ။

သို့သော် သုံးယောက်နှင့် တစ်ယောက်ဖြစ်နေ၍ ဒီပွဲမှာ ဝဏ္ဏထွန်း
နောက်ကျသွားသည်။ ။

သူ့လက်ထဲ သေနတ်ရောက်၍ စက္ကန့် တစ်စိတ်ခန့် အတွင်းမှာ သူ့
ခေါင်းကို ရိုက်အခွဲခံလိုက်ရသည်။ ။ မျက်စိထဲမှာ
မီးဝင်းဝင်းတောက်သွားသည်။ ။

ရိုက်ချက်က ပြင်းထန်လွန်းသဖြင့် မူးမိုက်၍ သွားသည်။ ။ ခန္ဓာကိုယ်
ကို မထိန်းမတ်နိုင်ဘဲ ယိုင်လဲကျ သွားသည်။ ။

လက်ထဲက သေနတ်ကို အသုံးမပြုနိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားရသည်။ ။

အသိစိတ် ကင်းလွတ်သွားပြီ။ မြေပြင်ကို ဘိုင်းကနဲ ပစ်လဲကျသွားသ
ည်။ ။

ဝဏ္ဏထွန်း။

မိမိ လွတ်မြောက်အောင် ကြိုးစားရာမှ မလွတ်မြောက်နိုင်တော့။

လောကကြီးကို ယာယီအားဖြင့် မေ့သွားပြီ။

